

[Justitsministeren.]

procedere lige saa godt som Højesterets-sagførere, vil man ganske sikkert ikke faa Medhold af de kyndigste. Med de kyndigste sigter jeg til Dommerne i Østre Landsret. For deres Forum procederer nemlig baade Overrets-, Landsrets- og Højesteretssagførere.

Jeg tror, at en rolig Dom vil gaa ud paa omtrent følgende: De fleste af Højesteretssagførerne procederer naturligvis med Dygtighed, dog er der Undtagelser. De dygtigste blandt Overrets- og Landsretssagførerne giver imidlertid ingenlunde de dygtigste Højesteretssagførere noget efter. Blandt de yngste Landsretssagførere er der naturligvis en Del, som endnu mangler Erfaring og Øvelse, men det kommet jo med Tiden, og det er jo heller ikke Mening, at den ganske unge Landsretssagfører lige straks skal kunne møde for Højesteret.

Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Pürschel i, at det navnlig er uheldigt, at der er saa faa Højesteretssagførere. Jeg har tidligere — jeg tror ogsaa i dette høje Ting — skildret, hvorfor det efter min Opfattelse er højst uheldigt, nemlig fordi efterhaanden som Næringslivet er blomstret op her i Landet, og vi har faaet store Forretninger, et stærkt begrænset Antal Højesteretssagførere ligesom er blevet monopoliseret til at være Sagførere for disse Virksomheder.

Men jeg vil gerne føje til det, det ærede Medlem Hr. Pürschel har sagt, at Højesteretssagførerprøven ogsaa virker uheldigt i en anden betydningsfuld Henseende, idet det er min Overbevisning, og det er støttet til et ganske godt Kendskab til Sagførerstanden her i København, at mange — og jeg siger med Overlæg: mange — af de fineste og dygtigste Sagførere er skræmt bort fra Højesterets Skranke, fordi de ikke vil risikere den Tort at blive refuseret. Sagen er den, at man kan ingenlunde sige, at saadan en Mand kan trygt gaa op til Højesteretssagførerprøven, naar han blot føler sig saa dygtig som de flinkeste iblandt sine Kolleger, for det er hændt, at Højesteret har kasseret Sagførere, om hvilke alle, som ellers kendte dem, mener, at de er overordentlig dygtige. Og navnlig for en meget anset Sagfører maa det naturligvis være i højeste Grad pinligt at møde frem for Højesteret og blive afvist og derved blive sat i en Skammekrog mellem sine Kolleger. Det er jo meget flovt for ham, naar han skal være Raadgiver for et stort og betydeligt Klientel, at sidde med det Stempel paa sig, at han ikke er fundet værdig til at blive Højesterets-

sagfører. Der er selvfølgelig mange og netop af de anseteste, som ikke vil risikere noget saadant. Jo mere anset en Sagfører er, desto pinligere er det for ham at gaa op til Højesteretsprøven, naar han i Alder er naaet op sidst i 30erne eller først i 40erne, og det er ikke Vilkaar at byde dygtige og ansete Mænd.

Da Flertallets Forslag, som sagt, betyder en væsentlig Forenkling og tillige gaar i den Retning, som jeg anser for den rigtige, nemlig at udvide Landsretssagførernes Adgang til at procedere for Højesteret, er det mig selvfølgelig en Glæde at tiltræde det.

Ligeledes kan jeg med stor Tilfredshed tiltræde Flertallets Forslag om at ændre de nugældende Regler om Landsretssagførerprøven derhen, at Landsretten ikke altid behøver at kræve Udførelse af tre Prøvesager ved Landsretten for at kunne godkende den paagældende, men ogsaa kan gøre dette, naar Retten gennem hans hidtidige Behandling af Retssager har et saadant Kendskab til ham, at den kan erklære ham for egnet til at opnaa Mødeberettigelse for Landsret. I Modsætning til det ærede Medlem Hr. Vagn Bro anser jeg denne Ordning for særdeles god. Jeg mener nemlig bestemt, at Landsretssagførerprøven bør opretholdes, men det kan ikke bestrides, at den har virket noget uheldigt, fordi det ofte har været meget vanskeligt for de unge Jurister at skaffe sig brugbare Prøvesager. Da nu Landsretten hyppigt gennem den paagældendes Virksomhed som Sagførerfuldmægtig har Lejlighed til at erhverve sig et Kendskab til hans Procedureevner, som er mindst lige saa godt som det Kendskab, der opnaas gennem tre Prøvesager, vil den foreslaaede Ordning sikkert yde en meget væsentlig Forbedring.

Da man i hele Udvalget er enedes om gennem Ændringsforslag Nr. 78 at foreslaa „Sagfører“ som tvungen Fællesbetegnelse i Stedet for „Advokat“, tiltræder jeg dette, da det jo kun drejer sig om et Ord. Men jeg havde i og for sig gerne set, at Sagførerne havde faaet deres for manges Vedkommende varme Ønske om at faa Lov til at hedde Advokat tilfredsstillet; det havde i hvert Fald ikke kostet nogen noget.

Jeg maa derefter gøre nogle Bemærkninger i Anledning af Udvalgets Stilling til Domsmandsinstitutionen. Det er jo her, forekommer det mig, at den stærkeste Modstand møder fra Oppositionens Side. Lovforslagets Bestemmelse om at indføre Domsmandsinstitutionen i dansk Strafferetspleje er ganske vist tiltraadt af hele Udvalget, hvilket jeg naturligvis tillægger